

Sisällys

	Lomalla	9
	Jokin pieni	20
	Uusi ystävä	31
	Kulkukoiran salaisuus	37
	Pelastusoperaatio	49
	Oikea koti	67

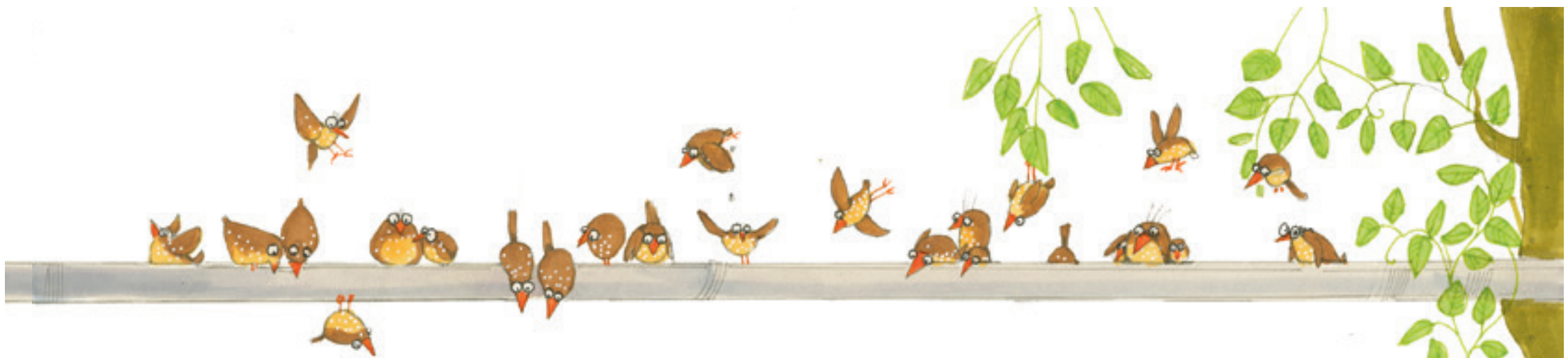
Lomalla

”Minä voisin lyödä vetoa, että hän on lintu”, piipitti varpunen, joka istui räystäällä muiden varpusten vieressä. ”Aivan varmasti!” Kiihtyneenä se katseli pientä punahiuksista tyttöä, joka istui syömässä aamiaista perheensä kanssa mukavan merenrantahotellin terassilla.

”Mutta...” ihmetteli viereinen varpunen. ”Mitä hänellä sitten on päässä? Eivät nuo ole höyheniä.”

”Onhan!” ensimmäinen varpunen jatkoi mutta tuumi sitten hetken. ”Ehkä hänellä on juuri sulkasato... ja jokin on mennyt pieleen.”

”Se, mikä on hänen päässään, näyttää ihan risukolta,” huomautti kolmas varpunen.

”Onko hän... pensas?”

”Jos hän on luuta?” sirkutti neljäs varpunen.

”Valeluuta?”

Kun varpuset alkoivat kiivaasti keskustella asiasta, otti tyttö, jonka nimi oli Liliane Etelätuuli, huivin taskustaan ja kietoi sen päähänsä. Hän ei ollut pahoillaan ruosteenpunaisesta leijonanharjastaan, mutta jos jopa varpuset katoilla tirskuivat, että hän näytti vappuhuiskalta...

Lillistä ei ollut mitenkään poikkeuksellista, että hän ymmärsi lintujen liverrystä,

sillä hänellä oli erityinen taito: hän osasi puhua eläinten kanssa.

”Voimmeko sopia, että sinä et loman aikana juttele eläinten kanssa?”

Lillin äiti kysyi. ”Sinä toki tiedät, että siitä seuraa aina kamala hämminki, kun ihmiset huomaavat sen.

Minä haluaisin kerrankin viettää viikon loman rauhassa. Sopiiko?”

Lilli nyökkäsi myöntäväisesti. ”Juu, ilman muuta,” hän suostui vaikka tiesi, kuinka vaikeaa se olisi... Mutta hän halusi itsekin välttää muiden lomailijoiden töllötystä.

Toivottavasti kenenkään hotellivieraan silmään ei pistänyt se, että vähintään kaksikymmentä varpusta istui räystäällä samaan aikaan, tuijotti häntä ja sirkutti kovaäänisesti.

”Minä yritän parhaani”, Lilli lupasi.

”Minä en puhu yhdenkään eläimen kanssa ja olen kasvien kanssa varovainen.”

Lillillä oli näet erikoinen vaikutus kasveihin: kun Lilli nauroi, hänen ympärillään alkoivat lukemattomat kukat kukkia. Äiti hymyili helpottuneena. ”Hyvä, olen iloinen siitä.”

”Mutta älä vaivu epätoivoon sen vuoksi”, Lillin isä huomautti tyttärelleen.

Lilli hymyili heille. Hän tuli mainiosti toimeen vanhempiensa kanssa. Ja isoäidin, joka oli tullut heidän kanssaan lomalle ja josta hän myös piti kovasti.

Äkkiä Lilli huomasi pojan, joka istui vanhempineen viereisessä pöydässä.

Poika näytti hieman vanhemmalta kuin hän, ja poika ei jostain syystä näyttänyt kovin mukavalta. Tuskin Lilli oli ajatellut niin, kun poika näytti hänelle kieltään. Lilli haukkasi nopeasti leipäänsä ja katsoi taas räystäälle.

”Hän on ihmislintu”, piipitti juuri yksi varpusista. ”Hän osaa mitä ilmeisemmin puhua lintua, mutta...hän ihmistelee!”

”Ihmislintuja ei ole!” toinen varpunen visersi. ”Ja...tuota tyttöä ei ole!”

”Häh! Mutta mehän näemme hänet!”

”No, minä en näe!” toinen varpunen jatkoi ja käänsi päättäväisesti selkensä Lillille.

Lillin täytyi virnistää. Virnistys sammui, kun hän huomasi, että vaalea poika viereisessä pöydässä tuijotti häntä. Poika nosti etusormensa suupielinsä ja irvisti ällöttävästi.

Lilli ei tiennyt, mitä hänen oikein pitäisi tehdä ja katsoi taas muualle. Hänen katseensa osui lintutarhaan, valtavaan lintuhäkkiin, joka sijaitsi terassin reunalla. Pari somaa seeprapeippoa hyppeli siellä tangolta tangolle. Yksi niistä katsoi Lilliin ja huusi: ”Inhottava poika!”

Lilli rypisti hämmästyneenä otsaansa.

”Inhottava poika!” lintu toisti painokkaasti.

Lilli ihmetteli. Hänhän oli tyttö. Ja sitä paitsi, ei hän ollut inhottava. Mieluiten hän olisi kysynyt seeprapeipolta asiasta, mutta hän ei voinut. Silmänurkastaan Lilli näki, että vaalea poika viittoi hänelle. Automaattisesti hän katsoi poikaan. Poika näytti hampaitaan ja

veti silmänsä kiertoon. Mutta äkkiä hän lopetti, ja hänen silmänsä laajenivat: Lillin isoäiti irvisti pojalle.

Lilli kikatti mutta lopetti nopeasti, sillä pöydällä olevien kukkien latvat kohosivat epäilyttävästi.

Pojan vanhemmat nousivat pöydästä. ”Tulehan, Konrad.” Poika nousi ja lähti heidän perässään virnuillen omituisesti Lillille.

Kun Lilli meni aamiaisen jälkeen hotellin suureen puutarhaan, hän näki Konradin kukkapenkkien vieressä. Poika oli kyyhkysien ympäröimä. Poika heitteli niille leivänmuruja, ja linnut nokkivat niitä hartaasti. Lilli oli juuri hymyilemäsillään, kun hän näki, että Konradilla oli pikkukiviä oikeassa kädessään. Ei kai poika vain... Ennen kuin Lilli ehti saada ajatuksen loppuun, Konrad tähtäsi ja sinkautti kiven kohti kyyhkystä. Kyyhkynen loikkasi säikähtäneenä korkealle ja kirkaisi: "Aiih!" Konrad nyökkäsi tyytyväisenä ja tähtäsi seuraavaan lintuun.

Silloin Lilliin tuli eloa. "Heeeeei!" hän huusi ja juoksi nopein askelin pojan luo. "Lopeta!" Konrad käännähti. Kun hän tunnisti Lillin, levisi virnistys hänen naamalleen.

"Ai, sinä!"

Lilli seisahtui. Konrad oli ainakin päätä pitempi häntä! "Anna lintujen olla rauhassa!" hän kirahti ja väänteli hermostuneesti sormiaan selkänsä takana. Kyyhkyset tuijottivat häntä yllättyneinä.

"Minun pitäisi jättää ne rauhaan?"

Konrad virnuili. "Annatko sinä minulle muuten selkään?"

”Sinä olet vastenmielinen,” Lilli sanoi hennolla äänellä.

”Niin minustakin,” kujersi eräs kyyhkysistä. ”Oranssiposket sanoivat sitä jo päiviä sitten. Siinä on vastenmielinen poika!”

Lilli hätkähti. Sitä seeprapeipot olivat siis tarkoittaneet! Ne olivat puhuneet Konradista. Poika ei ollutkaan ensi kertaa heittelemässä kivillä lintuja?

Konrad sanoi ylimielisesti: ”Tiedätkös, minun pitää harjoitella tähtäämistä...” ja tähtäsi saman tien seuraavaa kyyhkystä.

”Anna olla!” Lilli huusi käheästi. Häntä pelotti. Siitä huolimatta hän jatkoi: ”Anna lintujen olla rauhassa.”

Kyyhkysset kujersivat pontevasti hyväksyntänsä.

Mutta Konrad kohotti kättään, jossa oli kivi.

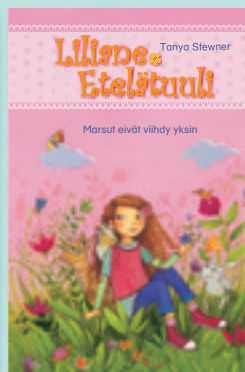
Ajattelematta Lilli syöksähti eteenpäin ja löi kiven pois pojan kädestä. Samassa hänen tuli

yhtä aikaa sekä kuuma että kylmä. Mitä hän nyt tekisi? Mitä hänen pitäisi tehdä, kun poika kävisi hänen kimppuunsa?

Konrad tuijotti Lilliä epäuskoisesti. Lillin rohkeus näytti saaneen pojan pasmat sekaisin. Sen sijaan, että olisi hyökännyt Lillin kimppuun, hän ärähti: ”Leikitkö sinä jotain sankaria, vai?”
tönäisi Lillin tylästi sivuun ja marssi kiukkuisesti pois.

Lilli katsoi huolestuneena Konradin perään. Toivottavasti hän ei törmäisi poikaan enää uudestaan.

Oletko jo lukenut muut
Liliane Etelästäni
-sarjan osat?

